

Arrest

nr. 199 424 van 8 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HALSBERGHE
Canadaplein 1/glv
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 november 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 oktober 2017, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:
naam: I. (...),
voornaam: J.E. (...)
geboortedatum: (...).1977
geboorteplaats: Lagos
nationaliteit: Nigeria*

*en haar twee minderjarige kinderen O., R. (...) °(...)/2004 en O., R. (...) °(...)/2007
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten
die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),
-tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,
binnen 0 dagen na de kennisgeving^*

REDEN VAN DE BESLISSING:

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet
van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de
verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:*

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

*O 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste
documenten;*

*1° Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum of een ander geldig
verblijfsdocument*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

*O artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan
een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

*4° Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten haar ter kennis
gegeven op 01/08/2017.*

*Betrokkene kwam in 2013 met haar in Italië geboren kinderen O., R. (...) °(...)/2004 en O., R. (...) °(...)/2007 (beiden eveneens met Nigeriaanse nationaliteit) het Rijk binnen. Betrokkene had eerst een
relatie met een Belg D.J. (...) met wie ze ook ging samenwonen.*

*De relatie werd ondertussen beëindigd en betrokkene woont ondertussen samen met een andere Belg
T.E.T. (...) (RR (...)).*

*Ze woont met hem samen sinds 04/2017 maar zou al langer een relatie hebben. Betrokkene dient terug
te keren naar het land van herkomst (Nigeria) om daar bij de Belgische diplomatieke post ter plaatse
procedures op te starten om op legale wijze terug naar België te komen. De scheiding is dus van
tijdelijke aard. Bovendien staat het mijnheer T. (...) vrij om betrokkene achterna te reizen naar het land
van herkomst om daar het familiale leven verder te zetten. Zij kunnen gedurende de periode van
scheiding bovendien contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel
8 van het EVRM is dus geen sprake.*

*Betrokkene diende een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.
Deze werd onontvankelijk verklaard door DVZ en deze beslissing werd op 01/08/2017 tezamen met een
bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen aan betrokkene betekend.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel, bestaand uit twee onderdelen, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

'De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen' (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678., quod non in casu.

III.1. Enig Middel – eerste onderdeel

Schending van art. 7 Vr.W. 15.12.1980 gelezen in het licht van art. 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (EVRM) en art. 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, tevens geschonden

1. Volgens verweerster zou VERZOEKSTER thans in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met visum wat verweerster, mede gelet op artikel 7, al. 1, 1° Vr.W. 15.12.1980 en onder verwijzing naar art. 2 Vr.W. 15.12.1980, zou toelaten en verplichten haar een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, thans de bestreden beslissing.

Volgens artikel 7, eerste lid, 1° Vr.W. 15.12.1980 (zoals gewijzigd bij art. 5 van de 19 januari 2012) naar luid waarvan (eigen accentuering, onderlijning en cursivering) :

'Art. 7.

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.'

kan de minister of zijn gemachtigde aan VERZOEKSTER, een bevel afgeven om het grondgebied te verlaten voor zover VERZOEKSTER : *'in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten'* en dit *'Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag'*.

Onverminderd de vermelding dat in het geval van art. 7, al. 1, 1° Vr.W. de minister of zijn gemachtigde aan VERZOEKSTER een bevel afgeven om het grondgebied te verlaten *'moet'* afgegeven, doet dit geen enkele afbreuk aan de overweging dat de minister of zijn gemachtigde wel degelijk moet nagaan of én in welke mate VERZOEKSTER zich kan beroepen op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, zodat gelet zij in het Rijk een relatie onderhoudt met de heer E.T. (...) voornoemd en samen met haar twee minderjarige kinderen bij hem verblijft te Oostende, VERZOEKSTER zich wel degelijk kan beroepen op de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag zoals daar zijn art. 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (EVRM) en art. 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie die een daadwerkelijke bescherming van hun gezins- en privéleven waarborgen.

Aangezien verweerster in de bestreden beslissing er zich louter toe vergenoegt te vermelden dat alhoewel zij weet dat VERZOEKSTER in het Rijk een relatie onderhoudt met de heer E.T. (...) voornoemd en samen met haar twee minderjarige kinderen bij hem verblijft te Oostende, zij volgens verweerster zich hier toch niet op kan beroepen om onder het toepassingsveld van art. 8 EVRM te vallen omdat niets de heer E.T. (...), thans van Belgische nationaliteit, ervan weerhoudt met VERZOEKSTER naar NIGERIA te reizen teneinde aldaar het familiale leven voort te zetten ?!

Verweerster maakt hierbij dus volledig abstractie van het feit dat de heer E.T. (...), thans van Belgische nationaliteit is en hij geenszins van Nigeriaanse origine is nu hij is geboren in Lomé, TOGO en hij in elk geval geen verblijfsrecht heeft te NIGERIA.

Verweerster kan dus niet ernstig voorhouden dat haar motieven zoals in de bestreden beslissing vermeld, de bescherming van het privé- en familiaal leven dewelke VERZOEKSTER geniet onder toepassing van art. 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (EVRM) en art. 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie opheft en dat zij alsdan geacht wordt haar familiaal leven verder te zetten gescheiden van haar levenspartner waarbij zij louter *'contact kan houden via moderne communicatiemiddelen'* hetgeen geenszins met de daadwerkelijke uitoefening van het gezinsleven kan worden gelijkgesteld.

De bestreden beslissing maakt duidelijk dat verweerster in werkelijkheid geen onderzoek heeft gedaan naar de mate waarin VERZOEKSTER voorkomend zich kan beroepen op *'meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag'* niettegenstaande verweerster voor het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk perfect op de hoogte was van de werkelijke situatie waarin VERZOEKSTER thans in het Rijk verblijft te meer zij werd aangetroffen te (...) samen met haar partner de heer E.T. (...) (RRN (...)) tevens hun gezamenlijk verblijfsadres waar zijn verblijft samen met haar kinderen die alhier school lopen en gelet het feit dat eerder een zwangerschap van VERZOEKSTER is afgebroken door verlies van de vrucht, waardoor VERZOEKSTER zich beroepende op o.m. art. 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te

Rome op 4 juli 1950 (EVRM) en art. 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie voorkomend een recht op verblijf in het Rijk kan doen gelden.

Zodoende kan verweerster zich in de bestreden beslissing gelet op art. 7 Vr.W. niet dienstig beroepen op het louter ontbreken van de in art. 2 Vr.W. bedoelde documenten om het bevel onmiddellijk om het grondgebied te verlaten te motiveren, zonder hierbij rekening te houden met het verdragsrechtelijk beschermde gezinsleven van VERZOEKSTER.

De bestreden beslissing en de motivering dewelke eraan ten grondslag ligt schendt art. 7 Vr.W. 15.12.1980 gelezen in het licht van art. 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (EVRM) en art. 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, tevens geschonden en dient ook om deze redenen te worden vernietigd.

III.2. Enig Middel – tweede onderdeel

Schending van de materiële motiveringsplicht en van het evenredigheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

Hierboven werd reeds vermeld dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (EVRM) en art. 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Daarenboven is de bestreden beslissing tevens in strijd met de materiële motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Met name blijkt uit de loutere motivering en toelichting bij de bestreden beslissing onder verwijzing naar de in art. 2 Vr.W. bedoelde documenten ter staving van art. 7 Vr.W. dat verweerster bij het nemen van de bestreden beslissing geenszins op een zorgvuldige manier is tewerk gegaan en dat zij al evenmin rekening heeft gehouden met alle elementen haar bekend bij het nemen van de bestreden beslissing.

Immers vermeldt verweerster dat VERZOEKSTER onverminderd het bestaan op heden van een relatie tussen VERZOEKSTER en haar Belgische partner van TOGOLESE origine, samen verblijvende te (...), dit niet verhindert dat VERZOEKSTER samen met haar Belgische levenspartner een familiaal leven in NIGERIA kan onderhouden, quod certe non !

Met de bestreden beslissing wordt aan VERZOEKSTER het bevel gegeven het grondgebied onmiddellijk te verlaten, wat impliceert dat zij wordt gescheiden van de partner met wie zij feitelijk samenleeft en een kerngezin vormt samen met haar minderjarige kinderen en dit onmiddellijk, zodoende zij zich niet kan organiseren het familiaal leven verder te zetten.

Dit onder het voorwendsel dat VERZOEKSTER en haar Belgische partner van TOGOLESE origine hun familiaal leven verder zullen kunnen zetten in NIGERIA of via 'moderne communicatiemiddelen', quod non.

Deze zowel formeel als materieel gebrekkige motivering toont aan dat verweerster de bestreden beslissing heeft genomen zonder werkelijk rekening te houden met de gezinssituatie van VERZOEKSTER en dat zij niet zorgvuldig heeft afgetoest of er in werkelijkheid een familiaal leven bestaat in hoofde van VERZOEKSTER dat kan worden verdergezet na het nemen van de bestreden beslissing en in welke mate de bestreden beslissing afbreuk doet aan het daadwerkelijk recht op een gezinsleven in hoofde van VERZOEKSTER en dit in toepassing van een internationaal verdrag, met name art. 8 EVRM.

De bestreden beslissing en de motivering dewelke eraan ten grondslag ligt schendt derhalve tevens van de materiële motiveringsplicht en van het evenredigheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en dient ook om deze redenen te worden vernietigd."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In het enige middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de materiële motiveringsplicht, evenals van het evenredigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM daar zij samen met haar kinderen in België samenwoont met een Belg van Togolese origine. Er zou geen rekening gehouden zijn met alle elementen van het dossier.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet betwist thans op het grondgebied van het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument en zij geen gevolg gegeven heeft aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar zij de schending van artikel 8 EVRM opwerpt dient te worden opgemerkt dat hieromtrent in de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

"Betrokkene kwam in 2013 met haar in Italië geboren kinderen O., R. (...) °(...)/2004 en O., R. (...) °(...)/2007 (beiden eveneens met Nigeriaanse nationaliteit) het rijk binnen. Betrokkene had eerst een

relatie met een Belg D.J. (...) met wie ze ging samenwonen. De relatie werd ondertussen beëindigd en betrokkene woont ondertussen samen met een andere Belg T.E.T. (...) (RR (...)). Ze woont met hem samen sinds 04/2017 maar zou al langer een relatie hebben. Betrokken dient terug te keren naar het land van herkomst (Nigeria) om daar bij de Belgische diplomatiek post ter plaatse procedures op te starten om op legale wijze terug naar België te komen. De scheiding is dus van tijdelijke aard. Bovendien staat het mijnheer T. (...) vrij om betrokken achterna te reizen naar het land van herkomst om daar het familiale leven verder te zetten. Zij kunnen gedurende de period van scheiding bovendien contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is dus geen sprake."

Verzoekster kan niet dienstig voorhouden als zou het Bestuur niet met alle elementen van het dossier hebben rekening gehouden.

De gestelde problematiek betreft de toepassing van de Vreemdelingenwet. Artikel 8 EVRM, heeft niet tot doelstelling de nationale regelgevingen teniet te doen.

Ter ondersteuning wenst verwerende partij te verwijzen naar het arrest GÜL t/ Zwitserland (arrest 19 februari 1996 (1996) 22 EHRR 228)

"The present case concerns not only family life but also immigration and the extent of a State's obligation to admit to its territory relatives of settled immigrant will vary according to the particular circumstances of the persons involved and the general interest. As a matter of well-established international law and subject to its treaty obligations, a State has the rights to control the entry of non-nationals into his territory. Moreover, where immigration is concerned, article 8 cannot be considered to impose on a State a general obligation to respect the choice by married couples to the country of their matrimonial residence and to authorise family reunion in its territory." (§ 38)

Bovendien is het zo dat verzoeker niet regelmatig verblijft, zodat hij principieel geen rechten kan doen gelden die aan regelmatig verblijf zijn verbonden. Het onvoorwaardelijk verbinden van de uitoefening van een recht op privé- en gezinsleven aan een recht op verblijf, zou ook leiden tot een ongeoorloofde omzeiling van de in het Rijk geldende wettelijke bepalingen.

De procedure kan via de geëigende weg ingeleid worden.

Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM, moet verzoekster aantonen dat er sprake is van een dermate hechte familieband. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie van een vreemdeling en zijn familie. (RvV, 27 mei 2008, nr. 11.801) Het begrip 'gezinsleven' in artikel 8 EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht moet worden geïnterpreteerd.

Het EHRM heeft bovendien verduidelijkt dat het bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgen het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 36) dit geschiedt aan de hand van een fair balance-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM. (EHRM, 17 oktober 1986, Rees v. United Kingdom, § 37). Gaat het om een weigering van voortgezet verblijf, dan is er een inmenging en dient het tweede lid van artikel 8 EVRM in overweging te worden genomen.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Zij verblijft immers illegaal in het land.

Zij toont met haar theoretisch betoog ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen en verder te zetten in haar land van herkomst of elders.

Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, § 23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43).

Artikel 8 EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat een algemene verplichting inhoudt om door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. (EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c.

Belgique, § 81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43). De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De bestreden beslissing houdt een niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster in, waardoor er geen sprake kan zijn van een verboden inmenging in de uitoefening van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie RvS nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; RvS nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

“De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden.” (RvV 9 februari 2010, nr. 38 367)

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Zij toont verder niet aan dat zij voorafgaandelijk niet gehoord zou zijn geweest, aangezien uit het administratief dossier vreemdelingencontrole blijkt:

“Zijn verklaringen interpreteren we als volgt

Wenst gezin te stichten met 2 kinderen en vriend T.E. (...) – zijn gehuwd in België in de protestantse kerk te Oostende op 13/08/2017 – vriend heeft Belgische nationaliteit en werkt als arbeider en heeft contract van onbepaalde duur bij firma R.P. (...) te Oostende – heeft inkomen van 1600 euro / maand.”

Verzoekster toont niet aan welke elementen zij nog had kunnen aanbrengen opdat het Bestuur tot een andere beslissing gekomen zou zijn.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoekster, die geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

In casu toont verzoekster niet met concrete gegevens aan dat er een wanverhouding zou bestaan tussen haar belangen en de bestreden beslissing.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd.”

2.3. Gelet op de samenhang tussen beide onderdelen van het enig middel acht de Raad het passend deze samen te bespreken.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu een onderzoek naar de aangevoerde schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 7 van de vreemdelingenwet luidt op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde

termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Aan de verzoekende partij werd een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omdat zij in België werd aangetroffen zonder geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument en omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar ter kennis werd gebracht op 1 augustus 2017. De verzoekende partij betwist geen enkele van deze vaststellingen.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat bij het nemen van de bestreden beslissing door de verwerende partij geen rekening werd gehouden met of onderzoek werd gevoerd naar haar gezinsleven, waarbij zij stelt een gezin te vormen met haar Belgische partner en haar twee minderjarige kinderen met wie zij allen samenwoont in België, nu in de bestreden beslissing hieromtrent wordt gemotiveerd *“Betrokkene kwam in 2013 met haar in Italië geboren kinderen O., R. (...) °(...)/2004 en O., R. (...) °(...)/2007 (beiden eveneens met Nigeriaanse nationaliteit) het Rijk binnen. Betrokkene had eerst een relatie met een Belg D.J. (...) met wie ze ook ging samenwonen.*

De relatie werd ondertussen beëindigd en betrokkene woont ondertussen samen met een andere Belg T.E.T. (...) (RR (...)).

Ze woont met hem samen sinds 04/2017 maar zou al langer een relatie hebben. Betrokkene dient terug te keren naar het land van herkomst (Nigeria) om daar bij de Belgische diplomatieke post ter plaatse procedures op te starten om op legale wijze terug naar België te komen. De scheiding is dus van tijdelijke aard. Bovendien staat het mijnheer T. (...) vrij om betrokkene achterna te reizen naar het land van herkomst om daar het familiale leven verder te zetten. Zij kunnen gedurende de periode van scheiding bovendien contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is dus geen sprake.”

Zij toont niet aan met welke elementen de verwerende partij volgens haar geen rekening zou hebben gehouden in de afweging omtrent haar gezinsleven. In zoverre zij voorhoudt dat de verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat haar partner de Belgische nationaliteit heeft, berust deze stelling op een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing, nu de verwerende partij motiveert dat *“(...) betrokkene woont ondertussen samen met een andere Belg T.E.T. (...) (RR (...)). Ze woont met hem samen sinds 04/2017 maar zou al langer een relatie hebben. Betrokkene dient terug te keren naar het land van herkomst (Nigeria) om daar bij de Belgische diplomatieke post ter plaatse procedures op te starten om op legale wijze terug naar België te komen. De scheiding is dus van tijdelijke aard. Bovendien staat het mijnheer T. (...) vrij om betrokkene achterna te reizen naar het land van herkomst om daar het familiale leven verder te zetten. Zij kunnen gedurende de periode van scheiding bovendien contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is dus geen sprake.”*

Gelet op deze motivatie kan zij allerminst hardmaken dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing louter beroept op het ontbreken van de noodzakelijke documenten om aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken.

Het loutere feit dat zij het niet eens is met de motivering inzake haar gezinsleven in de bestreden beslissing is niet van aard de concrete motieven van deze beslissing te weerleggen.

Artikel 8 van het EVRM, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 7 van het Handvest, bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven

dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Zij stelt een gezin te vormen met haar twee minderjarige kinderen en haar Belgische partner, en zij zouden allen op hetzelfde adres in België verblijven. Dit artikel definieert niet het begrip 'familie- en gezinsleven', die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat een gezinsband tussen echtgenoten of partners wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt eveneens dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren.

In voorliggende zaak kan gelet op het voorgaande en gelet op de elementen van het dossier worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoekende partij, haar Belgische partner en haar twee minderjarige kinderen. Het gezinsleven zoals naar voren gebracht door de verzoekende partij blijkt overigens niet te worden betwist door de verwerende partij.

In deze zaak betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)" (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

Zoals door de verwerende partij in de bestreden beslissing wordt aangegeven verblijft de verzoekende partij illegaal op het grondgebied. Wat betreft haar relatie blijkt uit de stukken van het administratief dossier enkel dat ze met haar partner samenwoont sinds april 2017. Ze stelt wel dat ze hiervoor reeds een relatie had met haar partner, maar zulks blijkt nergens uit. Op het ogenblik dat zij ging samenwonen met haar partner, verbleef zij illegaal op het grondgebied. Het precaire karakter van de relatie was duidelijk gekend door de verzoekende partij en haar partner. Aldus konden de verzoekende partij en haar partner geen gerechtvaardigde verwachtingen koesteren om samen een gezinsleven op het Belgisch grondgebied uit te bouwen. Het confronteren van de overheden van een gastland met een gezinsleven als een fait accompli houdt niet in dat die overheden, als gevolg daarvan, verplicht zijn om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 103). In haar rechtspraak heeft het Hof geoordeeld dat, in het algemeen, personen in een dergelijke situatie geen aanspraak ontwikkelen op de toekenning van een verblijfsrecht (zie EHRM (Besliss.) 13 mei 2003, Chandra en anderen t. Nederland, nr. 53102/99,; EHRM (Besliss.) 5 april 2005, Benamar t. Nederland, nr. 43786/04 ; EHRM (Besliss.) 6 juli 2006, Priya t. Denemarken, nr. 13594/03 ; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland, nr. 50435/99, § 43, ECHR 2006-I; EHRM (Besliss.) 31 juli 2008, Darren Omoregie en anderen t. Noorwegen, nr. 265/07, § 64, en B.V. t. Zweden (Besliss.) 13 november 2012, nr. 57442/11).

Het is vaststaande rechtspraak van het EHRM dat wanneer een Verdragsluitende staat wordt geconfronteerd met een fait accompli scenario, de uitwijzing van het familielid met vreemde nationaliteit enkel in uitzonderlijke situaties een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §108 en 114).

Er moet bijgevolg worden onderzocht of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn en of die in de belangenafweging werden betrokken.

De verzoekende partij geeft enkel door middel van een vaag en ongestaafd betoog aan dat zij in België met haar kinderen verblijft bij haar partner, dat de kinderen hier schoollopen, dat zij een miskraam zou gehad hebben, dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat zij van haar partner wordt gescheiden en dat geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat haar partner niet de Nigeriaanse nationaliteit heeft zodat zij hun gezinsleven niet kunnen verderzetten. Zij houdt ook voor dat hun gezinsleven niet kan worden verdergezet via moderne communicatiemiddelen.

De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het contact niet via de moderne communicatiemiddelen zou kunnen worden onderhouden indien haar partner beslist haar niet te vergezellen. Waar de verzoekende partij wijst op het schoollopen van de minderjarige kinderen wordt erop gewezen dat de Raad van State reeds heeft gesteld dat artikel 8 van het EVRM geen waarborg inhoudt voor onderwijs op het Belgisch grondgebied (RvS 29 november 2006, nr. 165.277). Bovendien beperkt de verzoekende partij zich tot een loutere bewering en toont zij niet aan dat de kinderen schoollopen in België of dat de bestreden beslissing hen belet elders naar school te gaan. Verder toont zij niet aan waarom haar Belgische partner in de onmogelijkheid zou zijn haar te vergezellen. Ook hier beperkt zij zich tot een loutere bewering. Zij toont niet aan waarom het louter feit dat hij de Belgische nationaliteit heeft zich hietegen verzet. Eveneens toont zij niet aan waarom het feit dat zij een miskraam zou hebben gehad – hetgeen zij overigens niet staft – een hinderpaal zou vormen voor het verderzetten van het gezinsleven met haar partner en kinderen elders. Verder kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij stelt dat de verzoekende partij met haar theoretisch betoog niet aannemelijk maakt dat het gezinsleven enkel in België kan worden uitgeoefend en dat het niet mogelijk zou zijn om dit elders te ontwikkelen en verder te zetten. De verzoekende partij maakt in casu niet aannemelijk dat er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn.

Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen andere elementen aan.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU